

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

ELS VICIS I LES VIRTUTS

La humilitat

Acabem aquest cicle de catequesi centrant-nos en una virtut que és la base de la vida cristiana: aquesta virtut és *la humilitat*. És el gran antagonista del més mortal dels vicis, és a dir, la supèrbia. Mentre l'orgull i la supèrbia inflen el cor humà, la humilitat ho posa tot en la mesura correcta: som criatures meravelloses però limitades, amb fortalises i febleses.

En les seves Benaurances, Jesús parteix d'elles: «Benaurets els pobres d'esperit, perquè d'ells és el regne dels cels» (Mt 5,3). És la primera Benaureça perquè és la base de totes les que segueixen: de fet la mansuetud, la misericòrdia, la puresa de cor neixen d'aquell sentit interior de petitesse.

En les primeres pàgines dels Evangelis, la humilitat i la pobresa d'esperit semblen ser la font de tot. L'anunci de l'àngel no es fa a les portes de Jerusalem, sinó en un poblet perdut de Galilea, tan insignificant que la gent deia: «De Natzaret en pot sortir alguna cosa bona?» (Jn 1,46). Però és precisament a partir d'aquí d'on reneix el món. L'heroïna escollida no és una reina que va créixer embolcallada amb la suavitat de la llana i el cotó, sinó una noia desconeguda: Maria. La primera que se sorprèn és ella mateixa, quan l'àngel li porta l'anunci de Déu. I en el seu càntic de lloança, destaca aquesta meravella: «La meua ànima magnifica el Senyor i el meu esperit exulta en Déu, que em salva, perquè *ha mirat la humilitat* de la seva serventa» (Lc 1,46-48).

La humilitat és una virtut granítica. Pensem en Maria: sempre és petita, sempre despullada d'ella mateixa, sempre lliure d'ambicions. Aquesta petitesa seva és la seva força invencible: és ella qui roman al peu de la creu, mentre es trenca la il·lusió d'un Messies triomfant.

La humilitat ho és tot. És el que ens salva del Maligne. I la humilitat és la font de la pau en el món i en l'Església. On no hi ha humilitat hi ha guerra, hi ha discòrdia, hi ha divisió. Déu ens n'ha donat l'exemple en Jesús i en Maria, perquè sigui la nostra salvació i la nostra felicitat. I la humilitat és precisament el camí de la salvació.

Dimecres, 22 de maig de 2024

REFLEXIONS

Endavant que jo t'acompanyo!

La majoria de pares i mares experimenten la necessitat de transmetre als fills les idees, les formes de fer i de ser i les actituds que consideren que són essencials per tenir una vida raonablement plena i feliç; i és que els pares, ho sàpiguen o no, transmeten un estil de vida, una manera de viure concreta i determinada. Tots miren d'anar traslladant als seus fills i filles, com millor saben i poden, tot allò que amb el temps han anat aprenent i que, segons el seu criteri, és fonamental per poder anar endavant.

Fa unes setmanes, els alumnes d'un centre escolar celebraren la festa de graduació del batxillerat. Un dels pares, en nom de tots, s'adreçà a ells dient: «Desitjo sincerament que aquestes paraules meves us resultin suggeridores, però, sobretot, que simbolitzin amb encert l'intens desig que tenim tots els pares i mares de transmetre-us allò que pensem que us ajudarà més i millor a gaudir d'una vida plena i feliç. Ara que definitivament deixeu enrere el temps dels infants i les parets amigues de l'escola, procureu vi-

re el vostre temps intensament. Cerqueu una vida plena i, quan us sentiu realitzats, gaudiu amb el que feu. Quan la vida us somrigui, camineu amb bon pas i doneu als vostres amor i empara, sense oblidar els altres, especialment aquells que molts ignoren.

Quan us fereixi la injustícia d'aquest món o que els aprofitats surtin amb la seva, quan sentiu el mal com riu... atureu-vos un breu instant, respireu a fons i escolteu la veu dels pares: ànim i endavant! Pensa sempre en positiu. Procureu ser llum en la foscor i portadors de bondat, i maldeu per fer el món millor, ajudant els qui teniu al costat, oferint el vostre escalf. En els moments de confusió per dins, quan tingueu l'ànim desballestat, quan costi trobar el camí o us rossegui l'ansietat, quan us sembli Déu esquiu, atureu-vos un instant, respireu a fons escoltant la seva veu: ànim i endavant! Que Jo t'acompanyo.»

«Fill meu, si et proposes de servir el Senyor, prepara't per a la prova. Redreça el teu cor, sigues valent i no t'espanxis en els moments difícils» (Sir 2,1-2). Un bon desig el d'aquest pare i un compromís que afecta la seva vida. Cal ser testimonis de les propostes que s'adrecen a infants i joves. La coherència en l'actuació dels pares i dels adults és fonamental en el procés de maduració dels infants, joves i adolescents.

Enric Puig Jofra, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

26. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [2Te 1,1-5.11b-12 / SI 95 / Mt 23,13-22]. Santa Teresa de Jesús Jornet (Aitona, 1843 - Llíria, 1897), vg. fund. Gnes. dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran; sant Balduí, monjo; Mare de Déu de Czestochowa, a Jasna Góra, patrona de Polònia.

27. □ Dimarts [2Te 2,1-3a.14-17 / SI 95 / Mt 23,23-26]. Santa Mònica (Tagaste, 331 - Ostia, 387), mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.

28. □ Dimecres [2Te 3,6-10.16-18 / SI 127 / Mt 23,27-32]. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i doctor de l'Església; sant Juníper Serra, prevere franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia; sant Julià, màrtir (s. IV); sant Hermes, mr. (s. II).

29. ■ Dijous [Jr 1,17-19 / SI 70 / Mc 6,17-29]. Martiri de sant Joan Baptista, decapitat (s. I), venerat a Sebastia; santa Sabina, mr.; sant Adelf, bisbe.

30. ■ Divendres [1C 1,17-25 / SI 32 / Mt 25,1-13]. Lleida i Urgell: □ Sant Lluís de França; sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. IV), patró de Vilafranca del Penedès; sant Fiacre, ermità, patró de botànics i jardiniers; santa Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839).

31. ■ Dissabte [1C 1,26-31 / SI 32 / Mt 25,14-30]. Sant Ramon Nonat, rel. mercedari, dels primers, captiu a Algèria, card., patró de Cardona; sant Nicodem, amic i seguidor de Jesús; sants Vi-

cenç, Sabina i Cristeta, mrs., patrons d'Àvila.

1. ■ Diumenge vinent, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Dt 4,1-2.6-8 / SI 14 / Jm 1,17-18.21b-22.27 / Mc 7,1-8a.14-15.21-23]. Tortosa: Mare de Déu de la Cinta. Lleida: sant Lleir, bisbe de Coserans (s. VI). Sant Feliu de Llobregat: beat Josep Samsó (Castellbisbal, 1887 - Mataró, 1936), prev. i mr.; sant Gil o Gili, penitent a Núria; sant Artur, mr.; santa Anna, profetessa; santa Teresa-Margarida Reddi, vg. carmelitana.

Diumenge XXI de durant l'any (B)

COMENTARI

«Només vós teniu paraules de vida eterna»

Sovint, en la vida, ens cal prendre decisions que no són fàcils però que són necessàries si volem ser fidels al Senyor. Ho veiem a l'evangel·li. Després del que hem anat llegint aquests diumenges quan Jesús parlava de «menjar la seva carn i beure la seva sang» molts digueren: *Aquest llenguatge és molt difícil. Qui és capaç d'entendre'!* La conseqüència és que molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonaren i ja no anaven més amb ell. És la postura més còmoda. No ho entenem? Ho deixem estar! És l'actitud de molts que no acaben d'entendre la fe i opten per abandonar-la. Molt diferent és la postura del apòstols manifestada per Pere. A la pregunta de Jesús: *Vosaltres també em voleu deixar?* Pere respongué: *Senyor, a qui aniríem. Només vós teniu paraules de vida eterna.* Segurament els apòstols tampoc no ho entenen tot però saben que la fe no és sempre fàcil, que cal abandonar-se a aquell que és —com diu Pere— *el Sant de Déu*. Sant Pau a la segona lectura ens parla d'algunes de les exigències del cristià: *Estimar com Crist estima l'Església*. No és fàcil. Tampoc no sempre entenem la forma d'actuar de Déu. En aquests moments ens cal fer un acte de fe, sabent que som humans, que som carn però com diu Jesús: *l'Esperit és qui dona la vida: la carn no serveix de res*. No ho entenem tot humanament; per això cal deixar-se endur per l'Esperit. En la primera lectura veiem com Josuè planteja també al poble: *Escolliu avui quins déus voleu adorar*. Però ell primer dona un testimoni clar: *Jo i la meua família hem decidit d'adorar el Senyor, que és l'únic Déu*. El poble ha d'escollir entre el veritable Déu amb totes les conseqüències o els ídols. El poble respon: *Estem decidits a adorar el Senyor que és el nostre Déu*. Han hagut de manifestar la seva decisió clara. També a nosaltres ens toca optar. Cal decidir-se lliurement però hem de ser conseqüents amb la nostra decisió. Dir sí al Senyor suposa respondre amb la nostra fidelitat i el nostre amor. Creure suposa acceptar l'estil de vida que vol Jesús, ni que sigui difícil.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de Josuè (Js 24,1-2a.15-17.18b)

En aquells dies, Josuè reuní a Siquem totes les tribus d'Israel, i cridà els ancians d'Israel, els seus caps, els seus jutges i els seus magistrats. Es presentaren tots davant Déu, i Josuè digué a tot el poble: «Si no us sembla bé de tenir el Senyor per Déu, escolliu avui quins déus voleu adorar: els que adoraven els vostres pares quan vivien a la regió occidental de l'Eufrat o els déus dels amorreus, al país dels quals viviu. Però jo i la meua família hem decidit d'adorar el Senyor.» El poble respongué: «Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus. El Senyor, el nostre Déu, és el qui ens va fer pujar amb els nostres pares de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge; ell obrà davant els nostres ulls aquells grans senyals i ens guardà pertot arreu on anàvem, enmig de totes les nacions que havíem de travessar. També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu.»

► Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 5,21-32)

Germans, sotmeteu-vos els uns als altres per reverència a Crist. Que les esposes se sotmetin als seus marits, com tots ens sotmetem al Senyor, perquè el marit és cap de la seva esposa, igual que el Crist és cap i salvador de l'Església, que és com el seu cos. Per tant, així com l'Església se sotmet al Crist, les esposes s'han de sotmetre en tot als marits. I vosaltres, marits, estimeu les vostres esposes, tal com el Crist estima l'Església. L'estima tant que s'ha entregat a la mort per ella, per santificar-la: l'ha rentada amb el bany de l'aigua acompanyat de la paraula, i així ha pogut cridar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques, ni arrugues, ni res de semblant, tota santa i immaculada. Igualment els marits han d'estimar l'esposa com el seu propi cos. El qui estima la seva esposa és com si s'estimés ell mateix. No hi ha hagut mai ningú que no estimés el seu propi cos. Tothom l'alimenta i el vesteix. També el Crist es porta així amb la seva Església, perquè som membres del seu cos. Per dir-ho amb paraules de l'Esclat: «Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i, des d'aquell moment, ells dos formen una sola família.» És un misteri molt gran: ho dic de Crist i de l'Església.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 6,60-69)

En aquell temps, molts que fins aleshores havien seguit Jesús digueren: «Aquest llenguatge és molt difícil! Qui és capaç d'entendre'!» Jesús coneixia interiorment que els seus seguidors murmuraven d'això, i els digué: «Us escandalitza això que us he dit? Què direu si veieu que el Fill de l'home puja on era abans? L'Esperit és el qui dona la vida. La carn no serveix de res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen.» Des del principi Jesús sabia qui eren els qui creien i el qui l'havia de trair. Després afegí: «Per això us he dit abans que ningú no pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do.» Després d'aquell moment, molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonaren i ja no anaven més amb ell. Jesús preguntà als dotze: «Vosaltres també em voleu deixar?» Simó Pere li respongué: «Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu.»

► Lectura del libro de Josué (Jos 24,1-2a.15-17.18b)

En aquellos días, Josué reunió todas las tribus de Israel en Siquem y llamó a los ancianos de Israel, a los jefes, a los jueces y a los magistrados. Y se presentaron ante Dios. Josué dijo a todo el pueblo: «Si os resulta duro servir al Señor, elegid hoy a quién queréis servir: si a los dioses a los que sirvieron vuestros antepasados al otro lado del Río, o a los dioses de los amorreos, en cuyo país habitáis; que yo y mi casa serviremos al Señor».

El pueblo respondió: «¡Lejos de nosotros abandonar al Señor para servir a otros dioses! Porque el Señor nuestro Dios es quien nos sacó, a nosotros y a nuestros padres, de Egipto, de la casa de la esclavitud; quien hizo ante nuestros ojos aquellos grandes prodigios y nos guardó en todo nuestro peregrinar y entre todos los pueblos por los que atravesamos. También nosotros serviremos al Señor: ¡porque él es nuestro Dios!»

► Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 5,21-32)

Hermanos:

Sed sumisos unos a otros en el temor de Cristo: las mujeres, a sus maridos, como al Señor; porque el marido es cabeza de la mujer, como Cristo es cabeza de la Iglesia; él, que es el salvador del cuerpo. Como la Iglesia se somete a Cristo, así también las mujeres a sus maridos en todo.

Maridos, amad a vuestras mujeres como Cristo amó a su Iglesia: Él se entregó a sí mismo por ella, para consagrarla, purificándola con el baño del agua y la palabra, y para presentársela gloriosa, sin mancha ni arruga ni nada semejante, sino santa e inmaculada. Así deben también los maridos amar a sus mujeres, como cuerpo suyo que son. Amar a su mujer es amarse a sí mismo. Pues nadie jamás ha odiado su propia carne, sino que le da alimento y calor, como Cristo hace con la Iglesia, porque somos miembros de su cuerpo.

«Por eso dejará el hombre a su padre y a su madre, y se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne».

Es este un gran misterio: y yo lo refiero a Cristo y a la Iglesia.

► Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 6,60-69)

En aquel tiempo, muchos de los discípulos de Jesús dijeron: «Este modo de hablar es duro, ¿quién puede hacerle caso?».

Sabiendo Jesús que sus discípulos lo criticaban, les dijo: «¿Esto os escandaliza?, ¿y si vierais al Hijo del hombre subir adonde estaba antes? El Espíritu es quien da vida; la carne no sirve para nada. Las palabras que os he dicho son espíritu y vida. Y, con todo, hay algunos de entre vosotros que no creen». Pues Jesús sabía desde el principio quiénes no creían y quién lo iba a entregar. Y dijo: «Por eso os he dicho que nadie puede venir a mí si el Padre no se lo concede». Desde entonces, muchos discípulos suyos se echaron atrás y no volvieron a ir con él. Entonces Jesús les dijo a los Doce: «¿También vosotros queréis marcharos?». Simón Pedro le contestó: «Señor, a ¿quién vamos a acudir? Tú tienes palabras de vida eterna; nosotros creemos y sabemos que tú eres el Santo de Dios».